

Przyświecający ISU zamiar ograniczenia konkurencji: okoliczność, że zamiar nie jest niezbędnym czynnikiem analizy „ze względu na cel”, nie upoważnia Sądu do oddalenia jako bezskutecznych argumentów wnoszącej odwołanie podważających dokonaną przez Komisję ocenę okoliczności faktycznych zawartą w motywach 175–178 spornej decyzji, na której Komisja oparła się w celu stwierdzenia, że ISU naruszyła art. 101 TFUE poprzez przyjęcie i stosowanie zasad kwalifikowania zawodników.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo, nie odnosząc się do zarzutu czwartego podniesionego przez wnoszącą odwołanie w jej skardze, według którego decyzja ISU odmawiająca zatwierdzenia zawodów Dubai Icecderby 2014 nie wchodzi w zakres art. 101 TFUE, ponieważ decyzja ta służyła realizacji uzasadnionego celu zgodnego z kodeksem etycznym ISU, który zakazuje wszelkich form wspierania zakładów.

Sąd naruszył prawo, błędnie uznając, że zarzut wnoszącej odwołanie zawiera abstrakcyjne rozważania na temat zasadności celu, jakim jest ochrona integralności łyżwiarstwa szybkiego. W zarzucie tym zakwestionowano odmowę uznania przez Komisję zasadności wyrażonych przez ISU wątpliwości etycznych odnoszących się do koncepcji zawodów łyżwiarstwa szybkiego połączonych z zakładami sportowymi, które miały być oferowane na miejscu podczas imprezy w Dubaju. Sąd pominął przedstawione przez ISU dowody, a w szczególności sprawozdanie z przeprowadzonej na forum Zgromadzenia Narodowego Korei Południowej debaty, w której odrzucono tę koncepcję ze względu na duże ryzyko manipulacji, co potwierdza obawy etyczne wyrażone przez ISU. Zawody Dubai Icecderby są jedynym wydarzeniem sportowym, które nie zostało zatwierdzone w ramach systemu preautoryzacji ISU.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
16 grudnia 2020 r. w sprawie T-430/18, American Airlines / Komisja Europejska, wniesione w dniu
26 lutego 2021 r. przez American Airlines, Inc.**

(Sprawa C-127/21 P)

(2021/C 163/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: American Airlines, Inc. (przedstawiciele: J.P. Poitras, avocat, J. Ruiz Calzado, abogado, J. Wileur, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Delta Air Lines, Inc.

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- zawieszenie i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 2788 final z dnia 30 kwietnia 2018 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, ponowne skierowanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej, aby ten wydał rozstrzygnięcie zgodne z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez nią i przez wnoszącą odwołanie kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem;
- podjęcie wszelkich innych środków, które Trybunał uzna za konieczne.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na jednym tylko zarzucie, dotyczącym tego, że Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa zatwierdzając przyjętą przez Komisję błędną wykładnię, zgodnie z którą kryterium „właściwego wykorzystania” zawarte w klauzuli 1.10 zobowiązań dotyczących połączenia American Airlines-US Airways (zwanym dalej „zobowiązaniami”) oznacza jedynie „brak wykorzystania stanowiącego nadużycie” i że, w konsekwencji, błędnie zatwierdził w tym wyroku decyzję Komisji C(2018) 2788 final z dnia 30 kwietnia 2018 r., przyznającej Delta Air Lines prawa nabyte (sprawa M.6607 – US Airways/American Airlines).

Zarzut ten dzieli się na trzy części:

W pierwszej z nich wnosząca odwołanie skupia się na prawidłowym z prawnego punktu widzenia podejściu do wykładni kryterium „właściwego wykorzystania” przy przyznawaniu praw nabytych z tytułu klauzuli 1.10 zobowiązań i wykazuje, że Sąd w swym podejściu do wykładni dopuścił się naruszenia prawa.

W drugiej części wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd również dopuścił się naruszenia prawa zatwierdzając analizę Komisji, zgodnie z którą „właściwe wykorzystanie” oznacza jedynie „brak wykorzystania stanowiącego nadużycie”, zatwierdzając w ten sposób błędnie to, iż Delta nie wykorzystuje 470 korekt czasu na start lub lądowanie.

W trzeciej części wnosząca odwołanie wyjaśnia, jakich naruszeń prawa dopuścił się Sąd w wykładni klauzuli 1.9 zobowiązań, a w szczególności sformułowania „w sposób zgodny ze złożoną ofertą” na podstawie błędnej analizy prawnej formularza RM.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Parlament Europejski / Komisja Europejska

(Sprawa C-144/21)

(2021/C 163/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio, C. Ionescu Dima, M. Menegatti, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 5, a także art. 2, 3, 4, 5, 7, 9 i 10 decyzji wykonawczej Komisji C(2020) 8797 z dnia 18 grudnia 2020 r. zezwalającej częściowo na określone zastosowania trójtlenku chromu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006⁽¹⁾ (Chemservice GmbH i in.), w zakresie, w jakim wskazane przepisy tej decyzji przewidują zezwolenia na zastosowania 2, 4 i 5 (oraz zastosowanie 1 w związku ze sporządzaniem mieszanin dla zastosowań 2, 4 i 5) oznaczone sygnaturami od REACH/20/18/0 do REACH/20/18/27;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2020) 8797 z dnia 18 grudnia 2020 r. w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem wymogów określonych w art. 60 ust. 4 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, wobec czego należy stwierdzić jej nieważność w zakresie, w jakim przewiduje ona zezwolenia dla zastosowań 2, 4 i 5 (oraz zastosowania 1 w związku ze sporządzaniem mieszanin dla zastosowań 2, 4 i 5) oznaczone sygnaturami od REACH/20/18/0 do REACH/20/18/27. Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał uznał, że zawarte w zaskarżonej decyzji zezwolenia dla zastosowania 6, oznaczone sygnaturami od REACH/20/18/28 do REACH/20/18/34 są na tyle ściśle związane z zezwoleniami dla innych zastosowań, że zezwoleń udzielonych dla zastosowań 2, 4 i 5 (oraz zastosowania 1 w związku ze sporządzaniem mieszanin dla zastosowań 2, 4 i 5) nie da się oddzielić od pozostałej części zaskarżonej decyzji, strona skarżąca utrzymuje, że należy stwierdzić nieważność tej decyzji w całości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).